

РЕШЕНИЕ

№ 433

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8502** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. М. С., гражданка на С., търсеща международна закрила в Република България, [дата на раждане] в Сирийска Арабска Република, ЛНЧ[ЕИК], действаща лично и в качеството си на законен представител на малолетните А. А. Д. М., ЛНЧ[ЕИК] и А. А. Д. М., ЛНЧ [ЕГН], против решение № 11629 от 27.07.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, е отказано да им бъде предоставен статут на бежанци и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и противоречия с приложимия материален закон. Сочи се като безспорно установено наличието на въоръжен конфликт в С. в момента, който поставя под заплаха живота на търсещите закрила. Твърди се, че административният орган е направил погрешна преценка на обстоятелството, че оспорващата и нейните деца са пребивавал на територията на Република Турция в продължение на няколко години и поради тази причина в случая е приложима концепцията за „трета сигурна страна”. Инвокирани са доводи, че в оспореното решение не са взети предвид разпоредбите на чл. 39, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС и е приложено превратно определението за „трета сигурна страна”, дадено

§ 1, т. 9 от ЗУБ, тъй като не са изследвани посочените в §1, т.9 гаранции, че „б“ чужденецът би бил защитен от връщане на територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му и „д“ дали са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Чужденката твърди, че е влязла легално на територията на Република Турция с децата си, където са получили „временна закрила“, но независимо от това, нямало никакви гаранции, че няма да бъдат върнати обратно в С.. В тази връзка сочи, че не са взети предвид многобройните данни за засилващ се в последно време тормоз над гражданите на С., потърсили убежище на територията на Турция, както и случаите на насилствено връщане на мигранти през границата. Соци се, че през последните години А. И. е докладвала за стотици лица, върнати насилствено в С. или принудени да подпишат документи за „доброволно“ връщане. Релевират се и доводи за липса на преценка на най-добрия интерес на малолетните ѝ деца, като сочи, че направената такава е формална и противоречи на принципите на §1, т.5 от ДР на Закона за закрила на детето. Моли решението да бъде отменено, а преписката да бъде върната за повторно разглеждане на компетентния орган и произнасяне по молбата за предоставяне на международна закрила.

В съдебно заседание, жалбоподателката /лично/ и чрез преводач, заявява, че ако не са били принудени е нямало да напуснат Турция. Твърди, че в Турция има дискриминация спрямо сирийците. Пояснява, че живеели в [населено място] - Турция, осем години, в който се установили, след като напуснали С.. Споделя, че със сирийците се държали като с второ качество хора, а предимства имали само турците. Твърди, че не приели сина ѝ в училище и се наложило да плати на посредник, за да го приемат в държавно училище. Твърди, че в училището децата го биели, а тя нямала право да се оплаче на директора, че го бият. За политическото положение в Турция сочи, че местните мразели всички сирийци и искали да ги изгонят в С.. Твърди, че често се случвало да чукат на вратата и да слагат белезници на сирийски граждани, след което и да ги връщат в С.. Споделя, че нейното семейство, в опит да се скрие, си стояло вкъщи и всички изпитвали страх. Заявява, че в С. не иска да се връщат, тъй като там още има гражданска война. Поради изложените обстоятелства били принудени да се отправят към България с малки деца, пеша през гората, дни наред, за да стигнат.

Процесуалният представител на жалбоподателката – адв. И., моли съда да уважите жалбата и да постановите решение, с което да отмени процесното решение. Счита, че административният орган правилно е отбелязал, че по отношение на доверителката му и нейните деца има основан риск при връщане в С. предвид обстановката там. Соци и, че органът приел, че по отношение на същите е налице трета. В тази връзка се позовава на дефиницията на понятието „трета сигурна страна“, посочено в Директива 2013/32/ЕС, според която „третата сигурна страна“ следва да възприема Женевската конвенция. В тази връзка обръща внимание, че видно от справките от дирекция „Международна дейност“, Турция не спазва географските ограничения на Женевската конвенция и в тази връзка не може да се счита за трета сигурна страна. Обръща внимание и на нормите на вътрешното право и по-конкретно на изискването чужденецът, спрямо когото се преценява дали една държава е сигурна, да има достъп до територия на страната - в конкретния случай лицата нямат турско гражданство и нямат турско пребиваване, имат само временна закрила. В тази връзка, счита, че не е ясно дали жалбоподателите могат да получат достъп до територията на Турция. Соци,

че е известна практиката на турските власти на засилено връщане на сирийски граждани обратно в С.. Обръща внимание, че случаят касае освен молба за закрила и преценка на най- добрия интерес на децата, установен в Закона за детето. В тази връзка сочи, че след земетресението техният дом е разрушен и АО не е преценил хуманитарната заплаха на семейството, че и дори да се върнат в Турция няма къде да живеят. В тази връзка счита, че предоставяне на хуманитарен статут от хуманитарен характер е допустим по реда чл. 9 ЗУБ, но тази хипотеза не е разгледана от АО. Моли съдът да върне преписката за ново разглеждане на АО.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юриконсулт Г., оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че оспорваният индивидуален административен акт е правилен и законосъобразен, постановен при спазване на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби. Счита, че в най-висш интерес на децата е те да се върнат в Република Турция, където са родени, живели са осем години и са посещавали училище. Счита, че по отношение на жалбоподателката и нейното семейство не са налице основанията на чл. 8 и чл.9 ЗУБ. Соци, че мотивът на жалбоподателката бил, че тя и семейството ѝ са мигранти, а не бежанци, поради което търсят по-добри условия за живот.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало въз основа на молба за предоставяне на международна закрила вх. № 1113 от 12.04.2023 г. по описа на ДАБ при МС /л.114/. На същата дата е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидат е гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], С., религия – мюсюлманка, сунит, с висше образование, професия – общински служител, семейно положение – омъжена, владееща арабски език, с национален паспорт №[ЕИК], издаден от С. на 12.11.2015 г., валиден до 11.11.2021 г. /л.112 и л.79/. Самоличностите на чужденката и нейните деца са установена и въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ, тъй като единствените валидни документи, които тя е представила са турски карти за временна закрила /л.92, от л.56-л.61/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф. № BR109C2304110024 /л.99/. Лицето е запознато срещу положен подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци.

На 12.04.2023 г. на жалбоподателката е издадена регистрационна карта за бежанец, валидна до 13.07.2023 г. Видно от същата, срокът е продължен до 13.10.2023 г./ л. 9/.

На 17.05.2023 г. е проведено интервю с жалбоподателката в присъствието на преводач от арабски език, документирано с приложен към преписката Протокол /л. 73/. При проведеното интервю, А. С. споделя, че напуснала нелегално С. през 2016 г., след което се установила в [населено място], Турция. Заявява, че там родина и двете си деца и представя издадени от турските власти документи за всяко едно от децата и копия на имунизационни паспорти /л.64- л.69/. Заявява, че със семейството си се преместила от [населено място] в Д. през 2023 г. Отрича да е членувала във въоръжена групировка. Заявява, че към нея не е имало отправени заплахи от страна на С. или Турция. Преместила се със семейството си в И. след земетресението, където заживели при нейна приятелка, защото им отказали апартамент под наем. Отрича да е

оказвано насилие спрямо нея в С. и в Турция. За децата заявява, че в Турция посещавали градина и имали достъп до медицински грижи. Като главна причина за напускане на Република Турция сочи достигналата до нея информация, че властите връщали сирийци в С.. На следващо място сочи, че в Турция имало голям расизъм към сирийците. Споделя, че детето ѝ не било прието в близко до дома им училище, защото турските деца имали предимство. Соци, че след това станало земетресението и блокът, в който живеели се срутил. Срутило се и работното място на съпруга ѝ. Споделя, че след това бедствие нямало какво повече да правят в Турция. В България живеели в [населено място] при сестра ѝ, която имала статут. Искане да живее в България с децата си, защото страната е спокойна.

По делото е представено писмо, вх. № Х-04-154-1/01.06.2023 г. от СДВР до РПЦ – Х., в което е посочено, че при извършена проверка на заявления от чужденката адрес, находящ се в [населено място], [улица], ет. 5, ап.20 е установено, че А. С. и нейният съпруга живеят на адреса /л.62/.

Съгласно писмо рег. № М-11203 от 28.06.2023 г. ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на А. А. М. С. /л.53/.

Със становище рег. № УП 26872 от 11.07.2023 г. /л. 21/, интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката и нейните малолетни деца.

Като доказателства по делото са приети справки № ЦУ-809/12.06.2023 г. и № ЦУ-665/19.05.2023 г., относно правата на сирийските граждани в настоящата обществена и политическа ситуация в Турция и С., особено в контекстна на опустошителното земетресение от февруари и относно положението и правата на гражданите на С., потърсили убежище в Турция. В съдебно заседание са представени и актуални към датата месец септември 2023 г. справки за двете държави с № ЦУ1317/04.09.2023 г. /л.130/ и № 25.09.2023 г./л.133/.

С оспореното в настоящото производство решение № 11629 от 27.07.2023 г., зам. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката А. А. М. С. и двете ѝ непълнолетни деца. Приел е, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, доколкото в бежанската история липсват обективни данни за наличие на предпоставките по чл.8, ал.1 от ЗУБ. Посочено е, че от проведеното с жалбоподателката интервю е установено, че същата е напуснала страната си по произход – С., през месец март 2016 г., след като съпругът ѝ заминал за Турция предходната година. Административният орган приема за достоверно твърдението на чужденката, че двете ѝ деца са родени в Турция, където тя и семейството ѝ са живели легално 8 години, ползвали са се от здравната система, а съпругът ѝ имал собствено фризьорско ателие, в което работел легално. Посочено е, че в представената пред органа бежанска история не се навеждат твърдения за основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена група, както в родината ѝ С., така и в приемащата я държава Турция – основания по чл.8, ал.2-5 от ЗУБ. Соци се, че чужденката не е споделила релевантни за исканата закрила лични опасения от преследване или за извършени посегателства срещу нея. Обръща се внимание на заявеното от чуждата гражданка, че е напуснала С. доброволно и по собствено желание. Органът е счел, че не следва да се обсъжда и хипотезата на чл.8, ал.9 от ЗУБ, след като сирийската гражданка не е заявила член на семейството ѝ с предоставен

статут на бежанец в Република България. На следващо място се сочи, че за А. С. липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, тъй като установената фактическа обстановка не навежда на извод, че чужденката е била принудена да напусне С. или Турция, поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция. Въз основа и на информацията в представената справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС относно положението в държавата по произход – С., административният орган е приел, че „...обстановката по сигурността е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война, поради което не може да се очаква молителката и децата ѝ да се установят в друга част на територията на държавата, където да се ползват от ефективна закрила с траен характер“. Като неприложими са приети и възможностите за вътрешно разселване. Така е обоснован извод, че „...причина за напускане на страната по произход през 2016 г. от кандидатката за международна закрила е съществуващата опасност от тежки посегателства срещу живота и личността на нея и децата ѝ в С., дължащи се на продължаващия военен конфликт“. Същевременно е отчетено, че тази опасност не е непосредствена и доколкото не са съобщени опасности за сигурността на молителката и нейните деца в държавата, в която е пребивавала около осем години – Република Турция е прието, че тази държава отговаря на критериите на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ за „трета сигурна държава“. В тази връзка, АО е обсъдил изложените от молителката причини за напускане на Турция, а именно, невъзможността да наемат жилище в [населено място], където тя и семейството ѝ се преместили след опустошителното земетресение в [населено място]. В решението е цитирано относимото към изложената житейска ситуация турско законодателство, според което, „на сирийците с предоставена временна закрила се забранява да пътуват без разрешение извън провинциите, посочени в регистрационните им карти“ с аргумент, че въз основа на цитираната забрана и непредприетите от страна на молителката действия по получаване на необходимото разрешение, същата е изпаднала в посочената ситуация. С тези аргументи е обоснован извод, че за жалбоподателката и нейните деца не попадат в хипотезата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Сочи се, че липсват и доказателства за преоставяне на закрила по реда на чл. 9, ал.1-ал.3, както и чл.9, ал.6 от ЗУБ, тъй като не се позовават на причини от хуманитарен характер. В обжалваното решение е обсъден и най-висшият интерес на децата като е посочено, че същите нямат лична бежанска история, а черпят права от представените бежански истории на родителите си, които не налагат предоставяне на международна закрила, тъй като напускането на Турция било единствено по икономически причини. Посочено е, че завръщането на децата в страната, в която са родни не крие рискове за тяхната сигурност, права, развитие и благоденствие. Сочи се, че липсват мотиви и да се смята, че децата не биха могли да се адаптират отново към живота в Турция, където досега са живели. В решението е посочено, че не е налице и информация, че завръщането на молителката и нейните деца в Турция би им причинило вреда или би ги поставило в опасност. С горните аргументи, председателят на ДАБ при МС е достигнал до заключение, че кандидатката за закрила и нейните деца – сирийски граждани, могат да се завърнат в Турция и да продължат живота си там, поради което не е налице и забрана за връщане по чл.4, ал.3 от ЗУБ.

За целите на настоящото съдебно производство е изготвен и представен социален доклад, изх. № ПР/Д-С-КС/511-001/10.10.2023 г. /л.129/, в който е

посочено, че семейството живее в [населено място], [улица]. Бащата на децата понастоящем работи във фризьорски салон [населено място], [улица], а майката има намерение да започне работа като учител в Ливанско училище. Основни грижи за децата полагат и двамата родители. Няма данни децата да страдат от наследствени или хронични заболявания. Родителите изявяват желание децата им да продължат образованието си в България. Отбелязано е, че сирийските граждани поддържат контакт с роднините си в С. по телефона. В сектор „Емоционални взаимоотношения и стабилност“ е посочено, че децата искат да получат закрила в страната. В заключението на социалния доклад е посочено, че в интерес на децата е да живеят в сигурна и спокойна среда, където няма риск за живота им и могат да продължат образованието си.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал.3 ЗУБ и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е частично основателна.

Оспореният административен акт е издаден от председателя на ДАБ, в съответствие с правомощията му по чл. 75 ЗУБ.

От приетите, неоспорени от страните по делото, доказателства се установява, че жалбоподателката е информирана писмено на разбираем за нея език (арабски) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ) /л.94-л.96/. Своевременно и надлежно е уведомена за датата на насроченото интервю, по време на което ѝ е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач на заявления от нея разбираем език - арабски. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателката с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички свои доводи, без ограничения за представяне на доказателства в подкрепа на твърденията.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон, в частта му, касаеща статут на бежанец. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законнообразно и обосновано административният орган е приел, че жалбоподателката не е

заявила нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю тя изрично е отрекла да е била обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имала проблеми свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявила единствено, че е напуснала С., след като съпругът ѝ заминал в Турция, заради войната. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащ се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателката и децата ѝ да бъде предоставен статут на бежанец.

Между страните няма спор, а и представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС, вх. № ЦУ-665/19.05.2023 г. (л. 43) и вх. № ЦУ-1317/04.09.2023 г. относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С. съдържа данни за това, че „...сирийските граждани са изправени пред най-тежката икономическа криза от началото на 2011 г., предизвикана от продължителния характер на конфликта, икономическите кризи в съседна Турция и Л., пандемията от коронавирус, санкциите, тежката суша и икономическите последици от войната в У.. През 2022 г. 90 % от сирийците се намирали под прага на бедността, а най-малко 12 милиона души от приблизително оставащото население от около 16 милиона са изпитали несигурност по отношение на осигуряването на храна, според Световната продоволствена програма (WFP). Повече от 600 000 деца са хронично недохранени, достъпът до подслон, здравеопазване, електричество, образование, обществен транспорт, вода, канализация се влошава драстично от началото на конфликта, а хората на цялата територия на С. са изправени пред недостиг на гориво и нарастващи цени на храната. През 2023 г. в съобщенията на световните медии често се споменава за наличие на протести, породени от икономическата ситуация. „През 2023 г. сирийските държавни медии информират за въздушни удари от израелски и руски военни сили в близост до сирийската столица Д...“ /л.131-132/. „Над 350 000 проверими смъртни случая са пряко приписвани на конфликта досега, но броят на неотчетените жертви сигурно е далеч по-висок...Повече от половината население на страната е разселено, както вътрешно, така и в съседни държави, а между 2010 г. и 2019 г. Б. на С. се свива повече от половината от стойността си.“ /л.46/.

Информацията, съдържаща се в представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС дава основание да се направи извод, че и към настоящия момент положението в С. отговаря на критериите, заложи в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – „вътрешен въоръжен конфликт“, който до степен на безогледност и/или повсеместност е обхванал цялата територия на страната и поставя в риск и от посегателство живота и здравето на всички цивилни граждани.

Спорът в случая е, дали е правилен изводът на ответника при разглеждане на бежанска история на молителката и децата ѝ, за възможността да се ползва

от закрилата и на друга държава, конкретно Турция.

В мотивите на обжалваното решение ответникът е приел, предвид, предоставената на жалбоподателката и семейството ѝ временна закрила в Република Турция и нейното съдържание, че в случая предпоставките, посочени в Допълнителните разпоредби на ЗУБ за приемане на една страна като трета сигурна държава са налице и то в своята кумулативност и Турция се явява "трета сигурна държава" за кандидатката и децата ѝ. Поради тези съображения е прието, че искането за закрила в частта за хуманитарен статут е неоснователно.

Съдът намери следното по този основен спорен въпрос

На жалбоподателката и семейството ѝ е била предоставена временна закрила в Република Турция и са живели там 8 години, където са родени децата ѝ.

Направените от жалбоподателката твърдения относно отношението към децата ѝ, а именно, че не били с привилегия в държавните училища (на интервюто относно неприемането в по близкото държавно училище), само по себе си не изключва по съдържание временната закрила. Не е спорен и фактът, че жалбоподателката е напуснала Турция с децата си доброволно, след като поради разрушаване на блока, в който живели се е преместила в И., където не е намерила жилище.

Въпросът е дали при положението, в което се намира жалбоподателката и децата ѝ, Турция се явява "трета сигурна страна" за тях.

Съдът намери, че преценката на ответника за предпоставките на чл.9 от ЗУБ, при прилагане на чл.75, ал.2, изр. първо във вр. с § 1, т.7 и 9 от ДР на ЗУБ за жалбоподателката и децата ѝ, е непълна и не са обсъдени всички относими към дефиницията „трета сигурна държава“ факти и обстоятелства, конкретно за кандидатите в настоящото им положение. Съгласно разпоредбата на чл.75, ал.2, изр.първо от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Дефиницията на §1, т.9 от ДР на ЗУБ определя като трета сигурна държава, държавата различна от държавата по произход, в която чужденецът подал молба за статут, е пребивавал и едновременно: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или убеждение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване, от изтезание или от нечовешко или унижително отнасяне или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от закрила като бежанец; д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Видно от справката относно Република Турция, с вх. № ЦУ-809/12.06.2023 г. /л.41/ „статутът на временна закрила се прекратява за конкретно ползващо се от него лице за срок от 5 години, когато: а) напусне Турция доброволно“, както е сторила жалбоподателката, напускайки първо Г., а след това и Турция с двете си малолетни деца. В справката е посочено, че с оглед разрушителното земетресение в обитавания от А. С. и децата ѝ [населено място], турските

власти са предвидили временно разселване с възможност за запазване на статута на временна закрила за сирийските граждани, но само при условие, че е поискано и издадено от официалните власти разрешение за това. Видно от представените документи и бежанската история на жалбоподателката, същата не разполага с такова разрешително, поради което с напускането на Република Турция през 2023 г., за нея и за децата ѝ временната закрила би се явила прекратена, предвид изложеното в справката. По нататък в справката е посочено единствено при хипотеза на пътуване обратно в С. по административни причини и след това връщане в Турция, че достъпът до режим на временна закрила за лица, които преди това са се възползвали от временна закрила в Турция, но статутът им е бил прекратен, се оценява на индивидуална основа от Министерство на управление на миграцията (Р.), което е институцията, упълномощена да предостави или да откаже подновен достъп до статут на временна защита при повторно пристигане в Турция. Не е изследвано от органа дали при връщане в Турция, същата ще предостави, съобразно практиката си в такива случаи, статут на временна защита при повторно пристигане в Турция. Данни за това липсват и въпросът не е изследван.

От изложеното съдът намира, че в случая не е налице достатъчно обоснован извод в обжалваното решение, че Република Турция е и към момента „трета сигурна страна“, по отношение на сирийската гражданка А. С. и нейните деца. След като не е изяснено дали при повторно пристигане ще им бъде предоставен достъп до режим на временна закрила като лица, които преди това са се възползвали от временна закрила в Турция, но статутът им е бил прекратен и съществува риск да бъдат върнати в С., то не е обоснован изводът за кумулативност на предпоставките за Турция, че отговаря на определението по §.1, т.9 от ЗУБ за трета сигурна държава. Видно от същото "трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: ...б. г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; и д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава, които две предпоставки, предвид изложеното за напускането на Турция и повторно връщане на бежанци в тази страна.

С оглед изложеното, съдът счита, че преценката на ответника за предпоставките на чл. 9 от ЗУБ, при прилагане на чл. 75, ал. 2, изр. първо във вр. с § 1, т 9 от ДР на ЗУБ за жалбоподателя е непълна и не са обсъдени всички относими към дефиницията "трета сигурна държава" факти и обстоятелства, конкретно за жалбоподателите. Следва да се провери, освен възможността за повторно предоставяне на закрила, рискът от непредоставяне на такава, недопускане и/или връщане в страната на произход поради това, също и твърденията на жалбоподателката, доразвити в съдебно заседание, че предвид политическото положение в Турция се влошило отношението към сирийците, зачестили са случаите на връщане на сирийски граждани, както и обемът на закрилата, в това число възможността за ползване на жилища, след разрушителните земетресения от февруари 2023г.

По горните съображения отказът за предоставяне на хуманитарен статут, базиран на категоричен извод за Турция като „трета сигурна държава“ за жалбоподателя, е постановен при съществено нарушение на задължението на чл.75, ал.2 от ЗУБ. Неправилно молбата за статут не е обсъждана за наличието едновременно на всички предпоставки от определението по §1, т.9, букви „г“ и „д“ от ДР на ЗУБ за "трета сигурна държава".

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение на председателя на ДАБ е незаконосъобразно в частта на произнасяне по хуманитарния статут и следва да се отмени като преписката се върне за ново произнасяне по молбата за закрила на жалбоподателите относно хуманитарния статут. При произнасянето по молбата да се преценят съобразно изискването на чл.75, ал.2 от ЗУБ всички относими факти, свързани с личното положение на молителите, с държавата им по произход като се изследват предпоставките на дефиницията "трета сигурна държава" за Турция, в частност дали при повторно пристигане ще им бъде предоставен достъп до режим на временна закрила като лица, които преди това са се възползвали от временна закрила в Турция, но статутът им е бил прекратен (предполагаемо, поради доброволно напускане от страната) и съществува ли риск да бъдат върнати в С. при това положение, като и в състояние ли е Турция да осигурява закрила на кандидатите като им предоставя съответните права и услуги, включително достъп до жилища при отчитане на последната актуална ситуация в страната след земетресенията от февруари 2023г., в случай като настоящия, при който е било разрушено жилището и същите са напуснали града в търсене на жилище, а също и да се събере информация по твърдението на жалбоподателите относно влошено отношение към сирийските граждани в Турция и има ли засилено връщане на сирийски бежанци в С. от турските власти.

В частта, в която на жалбоподателите е отказано предоставяне на статут на бежанец решението е законосъобразно, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл.85, ал.1 и ал.5 от ЗУБ и чл. 172 и чл.173 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 11629/27.07.2023 г. на председателя на ДАБ при МС в частта му, в която на А. А. М. С., гражданка на С. и малолетните ѝ деца А. А. Д. и М. А. А. Д. М. е отказано предоставяне на хуманитарен статут и **ИЗПРАЩА** преписката на Председателя на ДАБ за ново произнасяне по молбата на А. А. М. С. и децата А. А. Д. и М. А. А. Д. М. за предоставяне на хуманитарен статут при спазване на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М. С., гражданка на С. и малолетните ѝ деца А. А. Д. и М. А. А. Д. М. срещу решение № 11629 /27.07.2023г. на председателя на ДАБ при МС в частта му, в която им е отказано предоставяне на статут на бежанец.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: